

autor koláže: Pan B.

Kalindář

- 24.6. divadlo Bohém hraje **Komponované pásmo + vernisáž**. Kde: Na Svobodě-Klub Spolurádi (Pražská 295, Benešov - kousek od vlakáče), vstup ??Kč.
- 25.6. se koná **otvíračka hotelu Sudety** a odhalení pomníku. Vystoupí: Kočkolit, A BUDE HŮŘ, ?. Kde: Chomutov, start: odpoledne, vstup: volný.
- 28.6. se koná **22x4 b-day SS párty karneval freakshow**. Vystoupí: D. LÁZEŇSKÝ FT. FOSÉ, FÜNF, KLBK - OFENZIVNÍ POESIE, VICHŘ, MEL NA FŠECHNY HAJZLY, TUPOR STÉVAL, VILÉM KUBÁČ, ZOMBÁK JE ZOMBÁK, JIŘÍ FERYNA, DJ LANIAKEA, ŠÍPKOVÝ ORCHESTR, POVRCHNÍ KURVY, MC LÚZR - RENESANČNÍ ČLOVĚK FEAT. CLAVIQ & JIŘÍ ŘÍHA. Kde: Exit-us (Sokolovská 195, P-9), start: 18:00, vstup: dobrácký.
- 16. 7. se koná **ILLEGAL FEST**. Vystoupí: KEKEL, GALANTI, VYCHCANÝ KNEDLÍKY!, KOČKOLIT, INTERPUNKCE, INDIÁNSKÁ REZERVACE, VOLE. Kde: Hospoda Past (U trati 40B, Praha Strašnice), start: 13:35, vstup: dobrovolné.

22.6. Pavla, Zaira

- ! Přejeme vše nejlepší!
- ! Na pivo mete Pavla nedočetla ani Havla.
- ! Po placce whisky Zaira provdává se prý za Ira.

**Nájezd přeje
Viktorovi Haitovi
k jeho narozeninám**

Přejeme spoustu věcí a aby se tady s námi nenudil aspoň dalších šedesát.

8.-10. července 2016

Milkovické hudební soustředění 7.

DIY hudební workshop, kde je možné:

- **jamovat** až do odpadnutí,
- **nahrávat** si písně po stopách,
- nahrát si **soundtrack** k donesenému videu,
- máme nahrané nějaké písně, které se můžou doplnit dalšími zvuky (varianta, když by se nás sešlo málo)

básníci, hudebníci, zpěváci, bubeníci vítáni

Podmínka účasti: NAHRÁT NAHRÁVKU

Vybavení na místě, nástroje prosím vemte s sebou, vlastní kytarové kombo bude jen lépe.

Vemte si spacáky a jídlo

Nicméně nejenom chlastem živ jest muzikant !!!

Jaké si to uděláme, takové to máme.

Více info: **Krtek**, nebo najezd@gmail.com

6. díl z výletu po subkulturách Bikiniarze (PL)

Na území Visegrádské úmluvy se také v Polsku na počátku 50. let z předválečné kultury polských zazous - milovníků jazzu (stále ještě zakázané hudbě) formují skupinky inspirující se svobodou beatnického života a západní kultury celkem versus šílené změny v chování společnosti vlivem přestavby směrem ke komunismu – jak to Stalin včetně okolních států naplánoval.

Této skupině tisk začne říkat Bikinarzi (dle atolu Bikini, kde probíhal roku 1946 americký armádní jaderný výzkum nebo podle kravat s havajskými tématy). Stávají se tak pro ostatní ztělesněním reakciářů, nepřátel probíhající lidové revoluce a tedy podkopávačů komunistických hodnot. Někteří bikináři z principu nosili symbol atomového hříbu na kterékoliv části svého oděvu, ale tím jejich politická angažovanost končí. Nelíbil se jim konzumní způsob života, nechtěli se smířit s životním scénářem: práce, rodina, práce, důchod. Naopak raději chodili tancovat boogie-woogie, scházet se v kavárnách, používat anglická slova, a to sralo onen kolektiv pracujících nejvíc. A vysmívali se mládežníkům ZMP (něco jako československý pionýr), ti naopak jako lidové hlídky iniciativně drželi stráž, hlásili, kdo koketuje s americkým stylem života a ochotně šli pomáhat při jejich nahánění. V tomto směru byli na tom stejně jako ruští „Stilyagi“ (viz Nájezd 219).

Oblékali se tak, aby šokovali, používali barevné kombinace – ideálně v nejkřiklavějších kontrastech – proto byly hrabáky jejich základní módní butik a zdroj inspirace. Muži nosili dlouhý plášť, boty „maďary“, kostkované sako na tři knoflíky, kostkované košile, barevná ideálně ručně malovaná kravata, bílé ponožky,

Bikiniarze (foto Anne Applebaum)

dlouhé vlasy ve stylu „Eman“. Holky „kociaky“ (kočata) kladly důraz na sexuální atraktivnost, proto nosily krátké sukně s křiklavým vzorem, rtenku boty na vysokém podpatku nebo taky tenisky. Rádi poslouchali rádio Luxembourg a Hlas Ameriky – což byl risk i pobytu ve vězení (koneckonů to byl akt vzdoru režimu všech polských volnomyšlenkářů po dalších 40 let). Kouřili cigarety Camel (ze západu), dávali si anglické přezdívky. Poslouchali jazz, swing, později hipsterský bebop a po incidentu, kde mladí ZMP vtrhli ve Varšavě do budovy křesťanské organizace YMCA a rozbili tam všechny jazzové desky si díky propagandě v tisku získal jazz více příznivců. Ale jazzoví hudebníci byli nuceni měnit repertoár a pokud nechtěli, našlo se pro ně místa v nějakém vězení.

Komu nestačily nakládačky od policajtů a lidových milic, většinou řešil problémy jako vyhazov ze školy, výpověď z práce, vězení. Roku 1956 dochází k uvolnění, kdy Rusko oficiálně dekriminalizuje jazz. Bikináře postupně nahrazuje nová vlna mladých.

Halbstarkeři s jejich motorkami (zdroj: www.notjustalabel.com)

Halbstarke (GE)

V 50. létech do Německa dorazily roadmovies a postava Jamese Deana a Marlona Branda se stala idolem pro hnutí Halbstarke (zbitý, zpolasilák). Jednalo se zejména o mladé z dělnických rodin, kteří provokativním a někdy i agresivním způsobem hledali své místo ve společnosti, která se ekonomicky vzpamatovala z války. Jedná se vlastně o první amerizovanou subkulturu v Německu po konci 2. světové války.

Byli teenageři a současná pop-kultura je vůbec nenadchla a hlavně nezažili válku, takže neměli moc strach z toho, co se jim může stát. Hlavní vzpruhou byl roku 1956 německý film Teenage Wolfpack (Die Halbstarcken), který představil onen rockerský styl života, čímž se národní ikonou tohoto hnutí stali herečka Karin Baal a Horst Buchholz. K dovršení situace Bill Haley s písní Rock around the clock toho roku dobyl německé hitparády. Halbstarkeři si pořídili motorky nebo mopedy a začali v tlupách brázdit (Západo)německé silnice, žít americký sen a hlavně netrčet doma.

Rádi nosili džíny - zásadně Levi's 501, špičaté boty, kostkované košile a kožené bundy. Zajímavostí je, že toto hnutí se objevuje taky ve Východním Německu, ale i v Rakousku a Švýcarsku.

Co se týče Německa, do veřejného zájmu vstoupili na základě incidentu, kdy v Dortmundu o silvestrovské noci z roku 1956-57 cirka 4000 Halbstarckerů poté, co shlédlo film Rock Around the Clock (s Billem Haleym) a pod silným kulturním dojmem obrátili kinosál v kůlničku na dříví, se pak vydalo napříč velkým městem urážet starší občany, provokovat a následně se servat s policajty a nadále konat neskutečný bordel. A následně do roku 1958 se objevovaly podobné rioty v každém velkém městě (Východního i Západního Německa), stačil koncert či filmové promítání. Téma Halbstarckerů se diskutovalo v televizi i v novinách, ale s odstupem času se to bere jako reakce na bezvýslednost tehdejší situace v obou částech Německa a protest proti autoritám.